

Våra ungdomar i Iran vet att världen sannolikt inte kommer att rädda dem, men de går ut ändå., skriver Dayana Rocky.
FOTO: SAMMY KOGAN /AP/TT

Iraniernas skrik kommer bara bli högre

Jag är från Iran. Jag skriver detta med raseri och sorg. Mitt folk mördas. Inte i krig. Inte i kaos. Utan metodiskt, organiserat och kallblodigt av en islamistisk regim som har gjort våld till statsideologi. Kvinnor skjuts för sitt hår. Män hängs för sina ord och kroppar lämnas tillbaka till familjer med hot om tystnad. Detta sker medan världen tittar bort. Detta sker medan Europa pratar om "komplexitet". Detta sker medan medier väger varje ord och ändå väljer att säga nästan ingenting. Vart tog alla röster vägen? Häromdagen uppskattades det att uppemot 30 000 iranier mördats under endast två dygn, efter att regimen strypt internet för att kunna döda ostört i ett land som har diplomatiska relationer, ambassader och handelsavtal med omvärlden. I svensk tv reducerades detta till en nyhet på 60 sekunder. På andra håll: total tystnad.

Detta är inte ett misstag. Detta är inte ointresse. Detta är en skamlig prioritering.

Jag minns hur snabbt världen reagerade när Palestina nämndes. Hur demonstrationer organiserades över en natt. Hur akademiker, artister, journalister och politiker tävlade i att ta ställning. Hur slagord skreks, hur bojkotter krävdes, hur moraliskt raseri kanaliserades. Men nu när Israel inte kan göras till syndabock, nu när förövaren är en islamistisk regim som passar dåligt in i västs förenklade berättelser, då är det plötsligt obekvämt att bry sig. Detta är dubbelmoral i sin renaste form.

Låt oss tala klarspråk om antisemitismen. I dag har hat mot judar blivit socialt accepterat i delar av väst, så länge det kläs i politiska slagord. Detta är inte solidaritet. Detta är inte rättvisa. Detta är antisemitism med nytt språk.

Låt mig vara glasklar: Det iranska folket är inte den islamistiska regimen. Vi är inte islam. Islam är inte Iran, och Iran är inte islam. Iran är en av världens äldsta civilisationer. Ett land som existerade långt innan islam. Ett folk som gett världen poesi, vetenskap, filosofi och konst. Ett folk som gång på gång försökt kasta av sig tyranni och varje gång mötts av tystnad, sanktioner utan stöd till folket, och diplomati med våra förtryckare.

Den islamistiska regimen mördar sitt eget folk, exporterar extremism och använder religion som vapen. Att fortsätta behandla den som en legitim aktör är ett moraliskt haveri. Och ändå är det vi, offren, som förväntas förklara oss, tona ner vår ilska och be snällt om uppmärksamhet.

Vi vägrar. Vi är också sionister. Vi står bakom Israel. Och vi gör det öppet.

År 539 före Kristus befriade kung Cyrus den store det judiska folket från fångenskap och möjliggjorde deras återvändande till Israel samt återuppbyggnaden av templet i Jerusalem. Han erkände religionsfrihet långt innan det blev ett modernt begrepp. Detta är en del av vår historia, vår stolthet och vår identitet. När judar i dag återvänder till sitt hemland, ser vi inte kolonialism. Vi ser historia som återupprättas. Vi ser ett folk som överlevt förföljelse, folkmord och exil och som fortfarande ifrågasätts för sin rätt att existera.

Att stå upp mot antisemitism är inte valbart. Att försvara Israels existens är inte extremism. Att fördöma islamistiskt förtryck är inte rasism.

Våra ungdomar i Iran går ut på gatorna fullt medvetna om konsekvenserna. De vet att de kan bli skjutna, torterade eller avrättade. De vet att världen sannolikt inte kommer att rädda dem, men de går ut ändå. Medan de dör, fortsätter världen att selektivt sörja, selektivt protestera och selektivt tala om mänskliga rättigheter.

Detta är inte bara ett svek mot Iran. Det är ett svek mot idén om universella mänskliga rättigheter. Vi kommer ej att tystna. Vi kommer ej att anpassa oss till era bekväma narrativ. Vi kommer ej att låta antisemitism normaliseras eller vårt lidande ignoreras. Vi är Iran. Vi är människor, inte symboler. Vi kräver frihet, inte medlidande. Vi står bakom Israel. Om världen fortsätter att blunda, då kommer vårt skrik bara att bli högre.
Dayana Rocky, exil-iranier